

[Ole Olsen]

ke være sagt, at vi ikke gerne så de fremsatte forslag vedtaget efter deres ordlyd, det gør vi gerne, for vi tror, det vil være til gavn for den danske befolkning, men vi nærer imidlertid ingen illusioner i den retning. Vi erkender, at nye tanker i politik som andre steder tager tid for at trænge igennem. Vi har ved mange tidligere lejligheder fremsat forslag her i tinget, der indeholder nytænkning. Mange af disse ting er enten gennemført eller på vej til at blive det, og så må vi se stort på, at det ikke direkte er et forslag fra SF, der bliver gennemført, men at en eller anden regering lægger navn til forslaget. Vi håber også på, at de forslag, der er til behandling i dag, vil præge den kommende tids debat og give sig udslag i den politik, der i praksis føres her i landet.

Jeg tror, at de fleste her i landet stadig har den forrige oliekrise så tæt inde på livet, at de har en vis forståelse for, at den sorgløse tid med hensyn til energiforbrug er forbi. Med udsigt til en ny og langt værre oliekrise under optræk om 7-8 år burde alle efterhånden indse, at det ikke er for tidligt at begynde forberedelserne. Lader vi blot stå til og siger: den tid, den sorg, vil de omstillingsvanskeligheder, som krisen vil medføre for os, måske blive så store, at de ødelægger dansk økonomi. Hvad vi end foretager os, kan vi være sikre på, at omstillingsvanskelighederne bliver ubehagelige nok endda.

Jeg kan i denne forbindelse, specielt over for CD, bemærke, at jeg fatter ikke, hvordan CD har fået fat i noget som helst om nulvækstteori. Det er ikke nævnt med et ord, og SF går mig bekendt ikke ind for nogen nulvækstteori.

Ganske tilsvarende udsigterne til en energikrise har vi udsigt til at blive stillet over for mangel på en lang række råvarer i fremtiden. Vi må blot formode, at disse mangler vil optræde senere end oliemangelen. Vi har i den buket af forslag, der foreligger fra SF, udvalgt papir. Vi kunne måske med lige så stor ret have udvalgt andre råvarer.

Et særkende ved de forslag, der ligger her, er, at det stort set ikke er forslag, som siger til befolkningen: I må ikke gøre dette, eller I skal gøre hint. Men heraf følger naturligvis ikke, at vi er modstandere af at benytte forbud, påbud eller udstedelse af normer som led i en energi- og ressourcepolitik. Vi er fuldt ud klare over, at det simpelt hen er en

nødvendighed også at benytte den slags midler i denne politik.

Vi mener imidlertid ikke, at disse midler altid er de mest hensigtsmæssige. Vi tror tværtimod, at det i en lang række tilfælde vil være en fordel at anvende den økonomiske politik eller, om man vil, prismekanismen som styringsinstrument i en fornuftig energi- og ressourcepolitik.

Fra regeringens side kan man naturligvis sige, at man har belagt energi og en række ressourcer med afgifter, der kan virke med til at spare på forbruget af disse ressourcer. Det har skatte- og afgiftsministeren allerede fremført i dag, og det er også fremført, så vidt jeg erindrer, af den socialdemokratiske ordfører.

De forskellige afgiftslove, vi har vedtaget i denne retning, bærer imidlertid absolut ikke præg af at være led i energi- og ressourcepolitik. Man kan f. eks. nævne den gældende olieafgift, der friholder erhvervslivet, medens private forbrugere må betale. Man må spørge: skal erhvervslivet da ikke spare på energien? Samtidig må vi som krav til en ideel lovgivning, især når det drejer sig om energien, forlange, at der stilles sådanne midler til rådighed for befolkningen med henblik på at opnå energibesparelser, at nettovirkningen af lovgivningen ikke bliver en samling merudgifter for befolkningen, men alene bliver en besparelse af de ressourcer, det drejer sig om. Vi skal erkende, at dette ideal er svært at opnå. Vi har gjort det, så godt vi kunne, og har vi ramt lidt ved siden af med disse forslag, må vi naturligvis beklage det.

I modsætning til, hvad vi har tilsigtet med de fremsatte forslag, mener vi, at regeringen har brugt afgifter på energi udelukkende eller så godt som udelukkende med finanspolitisk sigte. Vi tror, at dette er særdeles uklogt af regeringen. Vi får utvivlsomt brug for befolkningens forståelse for at arbejde med afgifter og tilskud på energiområdet og på ressourceområdet i øvrigt. Går regeringen ret langt med afgifter med finanspolitisk sigte i denne retning, er der ikke tvivl om, at denne forståelse kan blive svær at opnå. Der er eksempler nok på partier her i tinget, der vil kaste sig over enhver afgift, lige meget hvor fornuftig og hvor socialt afbalanceret den end er.

Svagheden ved at anvende den økonomiske politik som et led i ressource- og energi- politikken er, at det nok tager ganske lang